

A Pasen 5
M. Assumpta
7 mei 2023

Eerste lezing (Hand., 6, 1-7)
Uit de Handelingen van de Apostelen

Het aantal leerlingen groeide geweldig aan.
En er ontstonden problemen:
de Griekse gelovigen vonden dat de weduwen van de Joodse gelovigen voorgetrokken werden bij de voedselbedeling.
De apostelen belegden dan ook een vergadering met alle leerlingen.
Ze zegden: 'Het gaat niet op dat wij ons moeten bezig houden met de zorg voor de maaltijden, en geen tijd meer hebben om Gods woord te verkondigen.
Daarom stellen we voor dat er uit onze groep zeven personen gekozen worden, goed gekend als verstandige en geestdriftige mensen.
We zouden aan hen dan die zorg willen toevertrouwen, zodat wij ons ten volle kunnen toeleunen op het gebed en de verkondiging van het evangelie.'

En ze kozen zeven mannen:
vooreerst Stefanus, een zeer gelovig man, vol van de heilige Geest,
en verder Filippus, Prochorus, Nikanor,
Timon, Parmenas en Nikolaüs.
Die laatste kwam uit Antiochië, en had zich daar eerder tot het jodendom bekeerd.
Alle zeven namen plaats voor de apostelen.
Die spraken een gebed over hen uit, en legden hun de handen op.
Het woord van God vond steeds meer gehoor,
en het aantal leerlingen in Jeruzalem bleef maar groeien.
Zelfs heel wat joodse priesters sloten zich aan.

Tweede lezing (1 Petr., 2, 4-9)
Uit de eerste brief van de heilige apostel Petrus

Dierbaren,

Jezus is als een kostbare steen, die de mensen hebben weggeworpen,
maar die door God werd opgeraapt.
Sluit je bij hem aan.
Dan worden ook jullie bouwstenen van een geestelijk huis.
Dan worden jullie als priesters,
die samen met Jezus Christus aan God offers opdragen.
We lezen immers in de schrift:
Ik heb een kostbare steen uitgekozen en die in Jeruzalem neergelegd,
om er tot hoeksteen te dienen.
En wie op die steen bouwt, zal niet bedrogen uitkomen.
Voor jullie die geloven is het een kostbare steen.
En tot ongelovigen mogen we zeggen:
'de steen, die de bouwlieden hebben afgekeurd,
juist die steen is de hoeksteen geworden.'

Maar het is ook een steen waaraan ze zich stoten,
een struikelsteen, waarover ze vallen.
Ze struikelen omdat ze geweigerd hebben naar Gods woord te luisteren.
Zo had God het voorzien.

Jullie echter zijn geroepen om uit het duister te treden,
en in het licht te gaan staan,
Jullie zijn uitverkoren om Gods volk te zijn,
een volk van priesters,
om bij de mensen te verkondigen
welke geweldige dingen God tot stand heeft gebracht.

Evangelie (Joh. 14, 1-12)

Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Johannes

Eens zei Jezus tot zijn leerlingen:

”Weest niet bang.

Jullie geloven in God, gelooft ook maar in mij.

Hij is mijn vader en heeft een groot huis, waar plaats is voor velen.

Het is nodig dat ik nu naar daar toe ga,

om er voor jullie een plaats klaar te maken.

Maar ik kom terug, en dan neem ik jullie naar hem mee

zodat jullie daar zullen zijn, waar ook ik ben.

En de weg daar naartoe, die kennen jullie wel.”

Maar Thomas, de eeuwige twijfelaar, zegde:

”Toch niet.

Wij weten niet waar dat is, hoe zouden wij dan de weg kennen?”

En Jezus antwoordde hem:

”Die weg dat ben ik. Wat ik jullie vertelde was waar. En zoals ik leefde, zo is de weg.

Het is door mijn weg te volgen dat jullie bij de Vader kunnen komen.

En door mij te kennen, kunnen jullie ook de Vader kennen.

Eigenlijk kennen jullie hem dus nu al, en kunnen jullie hem nu al zien.”

Filippus had het blijkbaar nog niet begrepen, en zei:

”Laat ons de Vader eens zien, Heer, dan zijn we tevreden!”

”Maar Filippus,” zei Jezus “zo lang al ben ik bij jullie.

Het kan toch niet dat je mij nog niet kent.

En als je mij hebt gezien, dan heb je ook de Vader gezien.

Hoe is het mogelijk, dat je dan nog vraagt:

‘Laat ons de Vader zien’?

Of geloof je het niet dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij?

Al de woorden die ik tot jullie gesproken heb,

dat zijn niet mijn woorden.

Het zijn de woorden van de Vader, die spreekt via mij.

Wil het toch eens geloven:

Ik ben in de Vader en de Vader is in Mij.

Of geloof het tenminste door de daden die je mij hebt zien verrichten.

Meer nog: al wie in mij gelooft, zal dit ook waar kunnen maken.

En zelfs meer dan dit, omdat ik dan bij de Vader zal zijn.”

Homilie

Z en B,

Wanneer een organisatie of een bedrijf iets heel belangrijk vindt, dan gaat ze er mensen voor vrijstellen of aanwerven, opdat het doel zeker zou bereikt worden.

Zo deden ook de apostelen.

Ze ondervonden dat steeds meer mensen hen kwamen vragen om over die Jezus van Nazareth te vertellen en zijn boodschap toe te lichten.

Dat bracht met zich mee dat ze onvoldoende konden opvolgen wat binnen de jonge gemeenschap gebeurde.

En er waren spanningen.

Er zat zelfs ruis op de belangrijkste opdracht die ze hadden meegekregen, namelijk: Gods liefde voor alle mensen zichtbaar maken in daden van naastenliefde.

Armen van niet-joodse afkomst werden achtergesteld bij de voedselbedeling.

Dat kon toch niet. Want dat ging volledig in tegen Jezus' boodschap. Dan zouden hun woorden alleszins hypocriet klinken.

En omdat dus woorden zonder daden ongeloofwaardig blijven, namen ze het besluit om mensen aan te stellen die van de dienstbaarheid hun hoofdjob zouden maken.

Ze stelden een ploeg samen van degelijke, gedreven mensen die zouden maken dat de zorg voor de armen en de noodlijdenden niet uit het oog werd verloren, en dat die zorg ten goede kwam van iedereen.

Het was dus zeker niet om van die zorg af te zijn dat ze dat initiatief namen, integendeel.

Ze hadden van Jezus onthouden dat dit juist de kern uitmaakt van een authentiek christendom.

Steeds had hij duidelijk gemaakt dat zijn hele leven in dienst stond van God, over wie hij sprak als 'zijn Vader', en wiens naam luidde 'Ik Zal Er Zijn Voor U'.

De liefde van de Vader laten blijken en verkondigen, dat was zijn opdracht, zijn roeping.

We hoorden het Jezus zeggen in het evangelie: 'Zoals ik leefde, dat is de weg, die jullie moeten volgen om bij de Vader te komen.'

De zorg voor mensen, die bij Jezus zo nadrukkelijk aanwezig was, heeft dan ook altijd een heel belangrijk aandeel gehad in het doorgeven van het christelijk geloof door de tijden heen. Dat in de ordening van de westerse samenleving armenzorg, solidariteit, rechtvaardigheid belangrijke pijlers werden, is voor een groot stuk gegroeid vanuit christelijke initiatieven, als concretisering van het evangelisch verhaal.

De ziekenzorg bijvoorbeeld, is ontstaan vanuit religieuze instellingen, hospitaalzusters en hospitaalbroeders. In het Oud Sint Jan in Brugge en in het Hotel Dieu in Beaune is te zien hoe vooraan in de ziekenzalen ook een altaar stond. Aandacht voor God en aandacht voor de lijdende mens in één ruimte.

Ook onze scholen, onze bejaardeninstellingen, onze mutualiteiten, de ontwikkelingssamenwerking, zijn gegroeid vanuit christelijke initiatieven. De vele kloostercongregaties hebben daarin schitterend werk verricht.

Ja, de Kerk heeft het altijd op zich genomen om in Gods naam - in de naam van God - bewaker te zijn van de humaniteit in onze maatschappij.

Dat heeft zoveel impact gehad, dat het een kenmerk geworden is van onze Europese en Westerse samenleving.

De universele verklaring van de rechten van de mens, die 75 jaar geleden door de Verenigde Naties werd afgekondigd, is gebaseerd op de bijbels-christelijke waarden.

Maar ondertussen heeft zich binnen onze samenleving een grondige mentaliteitsverandering voorgedaan.

De naoorlogse verwachtingen van een nieuwe wereld, gebaseerd op solidariteit en vredelievendheid, zijn grotendeels weggeëbd.

De neo-liberale ingesteldheid van 'elk voor zich' lijkt het nieuwe gelijk te zijn.

De kloof tussen armen en rijken groeit steeds meer, superrijken verzetten er zich met hand en tand tegen dat ze op hun kapitalen belastingen zouden moeten betalen, beleidsvoerders vinden het doodnormaal dat ze zichzelf bovenmatige pensioenen toekennen, multinationale bedrijven zien er geen graten in dat ze ongeziene winsten maken.

En o wee, als iemand voorstelt om daar iets aan te veranderen.

Ook de maatschappelijke impact van de kerk is grondig gewijzigd. Ze bepaalt niet meer de politieke agenda, verre van.

Maar als ze zelf niet meer aan zet is, is het meer dan ooit nodig dat zij van zich laat horen. Dat zij een tegenstem laat klinken tegen deze wereldwijd verspreide zelfzucht. Dat zij de mensen doet nadenken of het zo wel verder kan. Maar we horen die stem zo weinig.

Twintig, dertig jaar geleden waren er bisschoppen die de vinger op de wonde durfden te leggen.

Ik denk aan bisschop Helder Camara van Recife in Brazilië, die zegde: 'als ik een arme een brood geef, dan noemt men mij een heilige. Als ik vraag waarom hij honger heeft, dan noemen ze mij een communist.'

Of bisschop Rinus Muskens van Breda in Nederland, die zei: 'Als een arme een brood steelt, omdat hij niets te eten heeft, is dat geen zonde.'

Niet iedereen was het eens met die uitspraken, maar ze hebben wel tot nadenken gestemd.

Onrecht durven aanklagen, schandelijke discriminaties met de vinger wijzen, tegen ingewortelde onverschilligheid ingaan, zou dat op vandaag niet de manier zijn om Jezus' woord te doen klinken? Om als christenen dienstbaar te zijn in de maatschappij?

De jongeren, de generatie van morgen ziet met grote bezorgdheid hun toekomst tegemoet.

Wij, christenen, kunnen voor hen het baken zijn waar zij hoop en vertrouwen kunnen vinden.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.